

Vá anh, thát váy, là mát ngái đàn bà có cái nhan sác cáa mát ngái đàn ông không đáp giai

Vì có "viác quan", báa áy tôi phái vào tòa xá Hà Đông. Tôi bác chân vào công đáng lúc 9 giá sáng, phái ngái khoanh tay đái trên mát chiác ghá dài mãi cho đán 11 giá .

Hình minh họa

Có phán buống giầy, theo những thông lệ thiêng liêng của nước Việt Nam cổ xưa, đã tiếp tôi bằng sự nhấn nhó, sự gọt gong, đũa mà, sau cùng, báo tôi đến chiếu thì quay trở lại để tiếp mặt tôi nữa.

Tôi đã vâng vâng dõ dõ như một người công dân hiểu rõ cái quy định của một quan phán đũa là thế nào.

Khi ra khỏi vòm hoa của tòa s, tôi phôi đành đi tìm một hàng cao lầu. Và, tại đó, tôi đã tình cờ gặp anh Doãn, một người bạn đồng học cũ ở lớp nhứt nhất trường s học.

Anh ta có bộ âu phục rất đẹp. Xưa kia, lúc còn cấp sách, anh ta cũng đã có tính làm đũa như một cô con gái, và mãi cho đến bây giờ, tính ấy cũng không thay đổi, sau một chuyến đi mà anh ta đã đi trong mười năm. Cái cổ áo không xóc xịch một tí, đôi mũi giày không có một hạt bụi, cái ca vát rất đẹp thướt thàng, với cái khuy áo cài vào từng, đũa rất đẹp anh thướt thàng y phục lắm.

Chính anh Doãn nhận đũa ra tôi là ai, và đã đến bên bàn tôi, giở tay ra, kính cẩn như người ta muấn hỏi chuyện một khách lạ chủa quen biết mặt nữa.

- Thưa ông, ông chắc còn nhớ tôi, tôi là Doãn, trường Sinh T...

- À à! Anh Doãn! Vui chuyện lắm! Việc gì còn xin hỏi cách...

Mới có đến đây, một người đàn bà to lớn đã bước vào, ngạc nhiên sau lưng anh. Doãn bèn quay lại, gọi thì tôi là bạn; gọi thì người đàn bà là vợ.

Sau khi kéo ghängäi räi, vä anh Doßn gäi ngay mät täm chä Long Tänh, thäo đäi nhä mät ngä i đän ông "cäm hàng cháo chä, vä cô đäu". Tôi nhìn ngä i đän bà y, thäy đó là mät sä trái ngä c väi ngä i bän cũ. Thät väy, đó không phäi là mät cäp vä chäng tät đôi. Täc thì tôi nhä i tät cä nhäng đäc tính buäi xäa cäa Doßn.

Anh ta vän thông minh, iät có óc mä thuät. Không kä väy phäc cäa Doßn xäa kia đã đäc cä träng khen là sang träng, ngay đän mät cái bút chì, mät häp thuäc vä cäa anh, cũng đäu là nhäng đä dùng đät tiän và iäc lỗi vô cùng.

Ngoài cái chäc là mät thiäu niên sành säi, Doßn häi y iäi còn đäc chúng tôi gäi là mät chàng Don Juan. Thät thä, anh có tài ngôn ngữ, có tài văn chäng, nên chim gái rät thäo. Nhäng thiäu nä si mê anh phän nhiäu là nhäng gái đäp có tiäng, vì cô nào không là hoa khôi thì anh ta không thèm bät chim!

Anh đã thäng khoe chúng tôi nhäng giäy viät thä tình cäa anh väi nhäng cái phong bì kiäu cách, đáng bäy xu mät chiäc. Trong nhäng lúc y, träc sä kính phäc ghê gäm cäa chúng bän, anh Doßn thäng đäng näng c, chä cái xe đäp Peugeot grand luxe khác cäa anh mà räng: "Chúng mày xem! Phi hän ngä i thì thôi, tao không thèm chäi".

Bây giä thäy anh ngä i väi mät ngä i vä không có "mä thuät" chút nào cä, iäi thäy cái tính cäu kä cäa anh vän không thay đäi, tôi chät nhä ngay đän câu phäng ngôn: "Säng iä m thì khä nhiäu". Đó là mät sä nhän tiän quä báo.

Vä anh, thät väy, là mät ngä i đän bà có cái nhan säc cäa mät ngä i đän ông không đäp giai. Hai con mät nhä, đôi gò má cao, cäp môi phäm phä, dáng ngä i thô täc, nhäng ngón tay tròn và dài nhä nhäng quä chuäi ngä. Nhä väy mà iäi đi ăn mäc tân thäi! Räng träng näa, träi iä!

Cái áo dài iät thät mäu xanh, cái quän nhiäu träng trai iä, đôi giäy cao gót có quai kiäu gái nhäy, väi mäu khăn vành dây, ngän y thä iäi càng làm iä cái mä miäu cäa sä thô täc, iäi càng làm tăng cái choáng iän cäa sä käch cäm.

Đã thá, trong khi chuyán trá, thánh thoáng lái chám vào mát vài câu tiáng tây, ra ý khoe khoang mình ván là ná hác sinh. Tôi báng có cái cám táng man mác ráng ngái đàn bà này, nháng lúc nhà váng, hán đã huýt còi nhá mát ông lính tây say ráu, hoác là đã hát mái bài J'ai deux amours, bài Les gars de la marine... vân vân.

Tôi không ngác nhiên á chá anh Doãn láy vá xáu. á đái, tôi đã táng tháy cái câu "thánh nhân hay đái khá khá" hián ra nhiáu sá thác và càng nháng tháng "thiên tình đáa quá" nhá Doãn mái lái càng... chát; anh ta muán cháng nhá cũng đoán nái cái ý nghĩ kín đáo áy trong lòng tôi.

Trong khi còn nói nháng chuyán náng máa theo khách sáo, cháa káp gái món ăn nào cá, vá anh Doãn đã làm ngay mát câu:

- Thôi, tôi đói lám, cho tôi xin bát mì, rái tôi còn đi đáng này! Hai ông xái ráu thì cá viác mà ká cà...

- Vâng, xin mái bác cá tá nhiên cho tián công viác.

Thá rái ngái đàn bà áy ăn uáng nhám nhoám, và ho, và á náa, nhá mát ngái đàn ông bình dân xáng đáng. Lúc ăn xong bát mì, ngái đàn bà cám hai cái đáa quát ngang cáp môi nhá mát bà lão nhà quê!

Sau khi vá anh ra phá mua bán, Doãn bán hái tôi:

- Chác anh rát ngác nhiên khi tháy mát ngái nhá tôi mà lái đi láy mát ngái vá nhá thá áy?

Tôi vái vàng ngáng đáa, làm ra vá ngác nhiên:

- Sao? Sao anh lái hái tôi thá nhá?

Lý V Xuân

Tác Giả: Vũ Tráng Pháng

Thứ Hai, 14 Tháng 3 Năm 2011 11:16

Có lẽ sự vĩnh cửu của tôi không được tự nhiên mà y nên anh Doãn mới m cười mà rằng:

- Chà! Cái thế giới mới sinh động khác làm sao! Thôi, trong thế chúng ta, tôi cho phép anh cười vì cười nói thế giới mới đẹp anh nghĩ.

Tôi bèn nói:

- Việc thế giới là duyên số. Thế giới này không phải mình muốn thì là được và không muốn thì là thoát.

Doãn gật đầu:

- Thế thế. Và, tôi xin kể vì lý gì mà tôi lại lý nhà tôi.

Tôi gật tay ngăn lại:

- Khoan đã! Thế anh có yêu việc anh không? Việc thế giới anh có được hạnh phúc không? Nếu không, xin đừng kể chuyện.

- Có chứ! Chúng tôi yêu nhau và hạnh phúc cũng như những cặp vợ chồng chung biết hạnh phúc và ái tình là cái gì.

Tôi đây trở đi là lại anh Doãn:

- "Trên mát chuyán tàu tá Lào Cai vá Hà Nái, cách đây hai năm... Cũng nhá sá đông thiáu niên, mái khi đi xe láa, tôi đáo mát lá tá toa đáu đán toa cuái cùng vái cái hy váng trông tháy mát má nhân đá mình bát chuyán làm quen, ngá háu quên đác cái vô vá cáa máy trăm cây sá phong cá nhá vái nháng tiáng bánh xe xánh xách nghián trên đáng sát nó khián ta mát mái vô cùng, buán ngá vô cùng. Cá chuyán háa xa áy, than ôi, chá có mát ngá i đàn bà là đáp nháng mà lái có cháng cùng đi theo. Còn thì phán nhiáu là dân quê cá .

Tôi chán nán kiám mát chá ráng rãi, rái tháy... nhà tôi trác mát tôi. Hái áy, ngá i đàn bà áy còn ăn mác lái cá : khăn nhung, giáy láng kiáu mám nhái, có đuôi gà, và có ba trăm hát vàng á cá. Cái "nhan sác" cáa ngá i áy thì nhá anh váa trông tháy đó, ta cháng rám lái mà làm gì.

Tôi nghĩ đán đám phán có nhan sác, đác đái kính tráng... Tôi đã báo tôi: "Táo hóa thát là bát công. Nháng ngá i xáu nhá thá này, hán sá không bao giá đác háng ái tình.

Xáa nay ta yêu ngá i đáp đã nhiáu đá mà nhán tháy ráng sá yêu đáng cáa há cũng nhiáu khi vô vá lám. Ấu là ta thá yêu mát ngá i xáu xí xem ra làm sao!" Thá là tôi đán ngá i bên cánh ngá i áy, lần la hái chuyán.

Sau náa tiáng đáng há, tôi đác biát ráng đó là con gái mát nhà buôn bán khá giáu á Lào Cai. Cô á có viác vá Hà Nái cháng đá mát tuán lá, và khi vá Hà thành, sá đán á nhà mát ngá i trong há .

Nhá thá, náu chúng tôi muán có mát cuác giáng hoa, cô á rát có đá thái gian! Và tôi lái nhán tháy á ngá i đàn bà này mát sá thông minh, mát sá táng trái, nhiáu duyên thám, mà tôi cháa táng tháy á nháng phán có nhan sác. Đó không phái là điáu quái lá. Ngá i con gái đáp chá trông tháy chung quanh mình nháng ká nhá hát mà thôi.

Vì anh nào cũng hiáu sác nên bán đàn ông chúng ta tháng tháy nháng đác tính á bán gái đáp mà chính há không có. Cho nên chúng ta hát sác chiáu đái há, nâng niu há, khián há cháng phái cháu khó nhác máy may trong mái cuác phán đáu vái đái, thành ra ngá i đàn bà đáp đá trá nên quá đái kiáu ngáo, táng mình không có điáu gì khuyát đái máa; do đó, nháng cái xáu, nháng cái khó cháu, mà chúng ta tháy á nháng má nhân, nháng khi ta tháy chán yêu. Trái lái, ngá i đàn bà xáu bao giá cũng giá gìn và cá xá thá nào đá cho mát khi ngá i đàn ông nào đã đem lòng yêu mình thì không thá nào chán đác mình náa.

V tôi chính thu c vào h ng đàn bà x u y. Cho nên, v sau, tôi đ c h ng c a v tôi nh ng s sẵn sóc mà tôi đã ph i đem cung cho b n gái đ p, nh ng khi tôi yêu... X a kia tôi đã th y cái thú v trong s nâng niu đàn bà thì, bây gi , đ c đàn bà nâng niu, tôi càng th y nhi u thú v h n n a.

"Hôm y, v đ n Hà thành, chúng tôi đã cùng nhau ăn m t b a c m m t khách s n, đ u y dĩ nhiên! R i chúng tôi i vào m t căn phòng tr n a, than ôi, đ u y cũng l i dĩ nhiên! Và, khi th y ng i đàn bà y đã dâng cái tân ti t cho tôi, tôi c m đ ng l m.

Tôi đã hôn đi hôn l i vào cái m t x u xí y m y l n, v i m t vài ng n l m m t tôi. Và s xúc c m m nh y không đ ng n chúng tôi yêu nhau hai ngày li n n a.

"Lúc đ u, tôi không h a si tình cũng nh không h a hôn s . Cô ã yêu tôi trong m t c n r o r c c a xác th t, cũng nh tôi, tôi đã yêu cô ta sau m t phút điên đ i, vô lý c a linh h n. Cho nên, tr c khi chia tay nhau, tôi h i: "Này em, n u r i em... có mang thì làm th nào?" Tôi đã có th h i m t câu s ng s ng nh th nh h i m t i giang h , hay m t "ch em" d dãi, vì s th c, m t ng i x u, ch ng khi nào đ c h ng cái ái tình thành th c c a tôi.

Nghe th y th , cô ã b ng tái xám c m t. Thì ra cô ã không h nghĩ đ n s có mang! Nh ra thì quá mu n! Cái y không l gi: th i bu i nào cũng có hàng m y tri u ph n quên r ng có th có mang đ c, sau khi đã phó thác thân th mình cho m t anh đàn ông.

"Nh ng gi t n c m t b t đ u ch y ra. Cô ta b ng m t khóc, khóc, và khóc... Sau cùng, ch bi t th n th c nói: "N u th thì... h hàng s v , b m đ u i kh i nhà, r i nh c nh , r i kh , ph i, r i kh !"

Thì ra cô nàng nh n đ n b c không dám có hy v ng l y tôi n a, và cũng không dám th h i m t câu đ có đ c m t hy v ng b ng qu nguy hi m y n a.

Cô bi t mình x u xí, không đáng l y m t ng i nh tôi, và không dám c nghĩ đ n s đòi b i

thông sau cái thất bại do tôi gây ra. Dù thông cô coi cái phút ngửa ngáy xác thất bại của tôi như là một thất bại ân cho mình nữa.

Tôi hỏi: "Sao lại tin tôi đến như thế? Tôi đã là đứa không ra gì, cô cũng lại hỏi đến nữa!". Cô thò dài, đáp: "Nếu không yêu anh thì thôi chứ một đứa em, chắc rồi cũng chẳng ai thêm yêu đến thế em. Thôi thì thà rằng sống phải khổ một đời vì đã quá yêu một phút!". Tôi đã cảm động vì sự thành thực ý một cách rất sâu xa như là chưa bao giờ tôi cảm động đến thế.

"Cứ cái ân chưa lát này, rồi sau tôi cũng quên đi, và chẳng thể nào thông nó mãi mãi đến ám ảnh tôi như một chút ký ức như một trong một giây phút mà thôi. Tôi thông không bao giờ còn gặp cô gái Lào Cai nữa.

"Năm tháng sau, một hôm tôi nhận được một phong thư như thế này: "Thưa ông, tôi chào ông hi vọng cao lâu Đông Hưng, vào khoảng 11 giờ ngày 20. Tính mệnh tôi ở trong tay ông, xin ông bớt chút thời giờ quý hóa đến cùng một kẻ khốn khổ". Tôi ngạc nhiên lắm, vì tôi không nhận được cô gái Lào Cai nữa. Nhưng là cách xưng hô ông tôi lại làm cho tôi thông ngượng vì viết thư là đàn ông. Tôi rùng mình, nhận được như ông bắt cũ nghi ngờ hút thuốc làm tiền mình. Rồi tôi đến chỗ hẹn.

"Đó là cô gái Lào Cai!

"Cô nàng lúc này đã có một cái bụng to một cách đáng kính trọng lắm. Chúng tôi vào ngồi trong quầy. Cô chẳng dám gọi tôi là ông chứ không dám xưng hô anh em, như hỏi xin."

"Cô ta nhận được một chan hòa, nói đúng trong khi tôi ngồi thản nhiên cầm hút thuốc. Cô ta vẫn như như trước, vẫn sống hỏi tôi như trước, vẫn ôm một tình vô hy vọng như trước:

"Thưa ông, nếu ông là người đi làm thì ông nên cứu sống lấy tôi, vì đứa con bé trong bụng này chính là con ông... Nếu không tôi phải đi, đứa bé phải chết, vì bụng tôi đã bị tật, hệ hàng tôi sống bị tật, mà nếu hệ hàng bị tật thì tôi không sống được nữa, vì bụng tôi nghiêm lắm! Xin ông làm phúc cứu lấy một người khốn khổ như tôi đi! Làm là thế mà, tôi cũng xin vâng, miễn là hệ hàng nhà tôi được nhận trả u cau của ông! Vậy là tôi cũng không đến nữa ăn hỏi ông...".

"Tôi xua tay, chán n n. Tôi nghĩ: H ng gái h h ng y thì mình l y sao đ c! Nó ng đ c v i mình thì nó s cũng ng đ c v i th ng khác! Mình không làm nó ch a hoang thì thiên h cũng s làm cho nó ch a hoang! Th thôi!

"Nh ng đ a bé trong b ng... con tôi! C nh s kêu khóc y, c nh lòng thành th c y, ng i đàn bà này mà nói đ n s t t đó ch ng là l i đ a n t!

Do th , tôi nghĩ l i... N u ai cũng lý lu n nh tôi thì trong đ i ch ng còn ai l y nhau vì tình, ch ng làm gì có nh ng cu c ti n dâm h u thú n a, b i có k b c tình nào cũng đã lý lu n y nh tôi!

Ph i chẳng ng i đàn bà nào đã quá tin m t anh đàn ông không th khác đ c! Trong m t phút mà linh trí tôi sáng su t khác th ng, tôi đã th y mình hèn m t, ích k , kh n n n! Tuy nhiên, tôi còn th thách:

"Có ch c r ng đ a bé y chính là con tôi không?" Đ n đây, cô n c n , buông xuôi hai tay, hoàn toàn th t v ng: "Gi i i, n u ông h i th thì thôi, tôi ch còn có m t cách là t t!". Cái thành th c y khi n tôi không còn ph i nghi ng l i thôi.

"Tôi còn h i v n nhi u câu, nh ng l n nào, cô d i đ t y cũng ch t ra là ng i thành th c c c đ i m.

"y th là... m t ng i c u k , khó tính nh tôi, đã cam đoan r ng n u không l y đ c cô gái đ p nh t Hà thành thì xin th là s không l y v , mà tôi, sau cùng đi l y ph i cô gái x u xí nh t B c k !"

Câu chuy n nói xong thì b a r u cũng v a tàn. Chúng tôi b c ra, tôi đ đi đ n tòa x Hà Đông, Doãn đ đi đ n nhà ông c u v mà v anh ch anh t i đó.

Tôi an i:

- Thôi, đó cũng là duyên số, không cần thì t phải l y v đ p, ch cần có nhân ngãi đ p. V i, nh anh đã nói, đáng l anh phải nâng niu v thì m i th y thú v, thì bây gi anh l i đ c th y cái thú v ch v anh nâng niu anh. Th cũng đ là h nh phúc.

Nh ng anh Doãn b u m m:

- B m không ! Th a ông, nó ch chi u đ i tôi có m y tháng đ u mà thôi. Bây gi, có con v i nhau r i, v tôi ch ng cần gì n a. Nó đã b t đ u n ng l i v i tôi, nghe ch em ăn m c r t l l ng, và ghen l m, ! Ghen l m, h tôi đi ch i khuya là th nào cũng đ p phá đ đ c ch y ra đ ng kêu c u "ông bà hàng ph", ăn r r ra m t v đ c ph chính th t có nhi u quy n và bi t t tr ng!

1937